

De Sophia-Augusta Stichting.

De rechte lijn wordt weder in eere hersteld en de symetrie gehuldigd. Eenvoudige linten en spaarzame plantenvormen worden aangewend in stee van de rommelige versieringen uit een vroeger tijdvak.

De schoorsteenmantel krijgt nu het breede dekstuk, dat hij tot in onze dagen behouden zal, en wordt gemaakt met het bepaalde doel om er iets op te kunnen plaatsen. Zijn spaarzame versiering, een tros kelkvormige bloemen, wordt herhaald op de gestukadoorde zoldering, die eenvoudig en streng van lijnen is.

In het vorige vertrek is de kunst te hulp genomen om, op de balken na, de zoldering voor het oog te doen verdwijnen en den indruk te geven, dat de kamer van boven open is. De geschilderde zoldering van Jacob de Wit doet vermoeden dat het dak een gat bevat evenals het impluvium van een Romeinsch huis.

Hoe fraai die zolderingen op zich zelf ook wezen mogen, in ons klimaat is het zelfs zeer oneigenaardig een kamer, en dan nog wel een, waar de schoorsteen zoo duidelijk op de koude winterdagen wijst, zóó in te richten, dat de gewaarwording wordt opgewekt, dat men er dakloos is.

Hier, in de kamer, Louis XVI, heeft men een zoldering boven het hoofd, maar . . . de wanden van het vertrek ontbreken grotendeels. Wel is er een doorlopende lambriseering, maar de groote vakken tusschen de betimmering zijn ingenomen door schilderijen, die, met haar landelijke voorstellingen, de beschuttende wanden voor het oog doen verdwijnen voor een uitzicht in de vrije natuur.

Dat doet de kamer groot schijnen, maar maakt ook, dat zij niet gezellig is. Men is er niet te huis, maar gevoelt zich buiten. Het is niet mogelijk meubelen te plaatsen die boven de lambriseering uitkomen; men kan geen schilderijen of wat ook aan den wand hangen. Het penseel van den schilder, — waarschijnlijk was het Jurriaan Andriessen, — heeft den wand te niet gedaan, zelfs op een naar-geestigen Novemberdag krijgt men een gevoel alsof de Amsterdamsche achterkamer gebouwd is als een Javaansche pandoppo.

Alleen de rondgaande lambriseering sluit

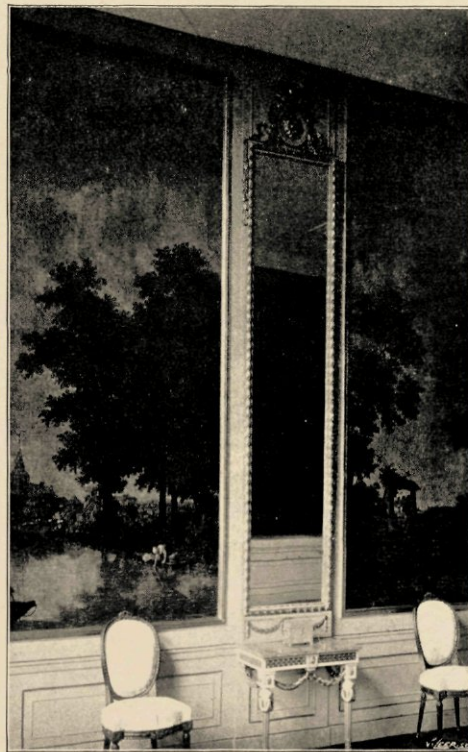
het vertrek af. Daar boven mist het oog alle afsluiting.

Het vermeit zich daar in de vergezichten, die de schilder te voorschijn riep. Een paar vakken vertoonen ietwat romantische landschappen, blijkbaar kinderen der verbeelding. De andere vakken stellen waarschijnlijk gezichten voor op de buitenplaats van den heer des huizes, denkelijk aan de Vecht gelegen.

De deur en de schoorsteen maken te midden van al die landelijkheid eigenlijk een wel wat dwaze vertooning. Waarom te stoken onder een zoldering zonder wanden, waarom de deur te openen, als het zoo voor de hand ligt even over de lambriseering te wippen?

De penantspiegel met het tafeltje daaronder was oorspronkelijk tusschen de twee ramen geplaatst, maar staat nu op de plaats waar eigenlijk de schoorsteen behoort, die op zijn beurt de plaats inneemt, waar een dubbele deur toegang gaf tot een ander vertrek.

De ruimte, waarin deze kamerbetimmering opgesteld moest worden, maakte niet alleen deze verschikking noodig, maar eischte ook dat in een der geschilderde vakken een deur

KAMER UIT DEN TIJD VAN LODEWIJK XVI.